

Kleurrijke klasbak

We kennen ze allemaal, de beroemde wielerrondes zoals de Giro, Le Tour en de Vuelta. En de beruchte klassiekers natuurlijk, die evenals het Nederlands kampioenschap en het WK veelal live op de televisie te volgen zijn. Wat mij daarbij in ieder geval altijd opvalt is dat als er één sport bestaat waarbij kleur in de kleding een zeer belangrijk gegeven is, dan is dat de wielersport. Roze, groen, rood-wit-blauw, oranje en natuurlijk het geel. Kortom, het hele mode-aanbod komt in alle kleuren van de regenboog voorbij. Wat is er dan mooier voor iemand in de mode zoals ik om te kunnen praten met de man die zo naarstig en vaak ook zo succesvol al die kleuren najaagt? En zelfs als een van die kleuren niet bereikt wordt, dan zorgt de ploeg wel voor een opvallende modekleur, bijvoorbeeld oranje. Deze keer heb ik met andere woorden een gesprek met Rabobank-renner Erik Dekker, de man die niet alleen meer een nuchtere Noorderling is, maar tegenwoordig ook een modieuze Vlaming. Er valt veel te zeggen over de kleding van de wielrenners, de altijd strakke broeken met of zonder biefstuk, de truien met de enorme opbergruimtes en natuurlijk de felle teamkleuren en sponsoruitingen.

Dat de wielerkleding tot de verbeelding spreekt bleek het afgelopen jaar, door de vele zogeheten retro-wielertruien die op de markt verschenen van vele bekende wielerploegen uit het verleden. Door alle aandacht van de media en de kledingindustrie voor deze sport zijn de renners vanzelf ook mode-idolen geworden, die soms zelf een modetrend starten. Denk maar even aan Mario Chippolini, oftewel Mooie Mario, die bij veel wedstrijden steeds weer in een andere outfit verscheen, of het gele Livestrong-bandje van Lance Armstrong. Nou verwacht ik niet dat Erik Dekker zich direct tot modekoning laat kronen, maar ik ben wel benieuwd hoe hij hierover denkt en wat zijn kledingvoorkeuren zijn buiten het fietsen.

Als gewone volger van de wielersport realiseer ik me eigenlijk iedere keer weer dat het hier gaat om een individuele sport, die echter zonder ploeg of ploegentactiek niet of nauwelijks kan leiden tot individueel succes. Een beetje vergelijkbaar met mijn professe, een individuele ondernemer die zonder zijn verkoopteam niet kan schitteren. Kortom, Erik Dekker en ik hebben dezelfde uitdagingen en zorgen, alleen voor mij is het gemakkelijker om iets geels aan te trekken dan voor hem.

Ons gesprek staat gepland op de dag voor het afscheid van Leontien Zijlaard -van Moorsel in Ahoy, waar Erik een koppel vormt met Leontien, en heeft plaats bij Strictly Business in het Belgische Essen, aangezien Dekker inmiddels in Vlaanderen woont. Stipt om 16.00 uur draait er een spiksplinternieuwe, zwartglimmende Touareg V10 de parkeerplaats van het kledingbedrijf op en een zeer modieus geklede Erik Dekker stapt uit met een grote doos met wierenkleding onder zijn arm. Dekker: 'Ja, ik dacht we gaan

praten over kleding, je zal wel van alles willen weten over ons nieuwe teamtenue! En aangezien we dit zojuist uitgedeeld hebben gekregen neem ik het maar even mee, want zo werkt dat toch in jouw artikel?’ Hij graait in de doos en tijdens het uitpakken wordt hij steeds enthousiaster over zijn nieuwe outfits en de kleine tenues voor zijn kinderen die de sponsor speciaal heeft laten maken.

Heb jij zelf nog invloed gehad op jullie nieuwe tenue?

‘Ja, voor een deel wel. Kijk, bij mijn set voor de Nederlands kampioen zijn de rood-wit-blaue strepen doorgezet op de broek waardoor het meer één geheel wordt. Dat geldt ook voor de handschoenen en de sokken. Helaas niet voor de schoenen, die had ik ook graag in de nationale driekleur gewild, maar helaas dat was niet mogelijk. Daarnaast hebben we de nieuwe Rabo-kleding in een vroeg stadium gezien en konden we daar onze mening over geven. Ik vind het wel heel mooi geworden allemaal.’

Doet die NK-trui je nog eigenlijk wat?

‘Ik ben er echt heel trots op. Het is toch zeer bijzonder, want de eigenaar van die trui is wel de kampioen van het land en je mag deze trui het hele jaar dragen. Dat doe ik dan ook, op twee uitzonderingen na. Niet tijdens trainingen, daar is die trui te mooi voor en als ik een keer een veldwedstrijd moet rijden en de Nederlands kampioen veldrijden rijdt mee, dan vind ik dat die kampioen recht heeft om zijn trui te dragen en daar moet ik dan niet tussendoor komen.’

Past het allemaal een beetje?

‘Haha, het ziet er inderdaad erg klein uit. Onze wedstrijd-kleding wordt op maat gemaakt. Heel belangrijk, zeker in een tijdrit. Als een trui niet past dan trek ik hem ook echt niet aan. Dat elastiek is om de trui nog verder aansluitend te maken, zodat ik zo gestroomlijnd mogelijk op de fiets kan zitten.’

Hoe werkt het dan als je in een ronde een trui wint, worden die dan ook op maat gemaakt?

‘Nee dat niet, maar gelukkig hebben de diverse organisaties meerdere maten bij zich. Na de huldiging geef je dan de juiste maat door en dan ligt er de volgende dag een trui in de meest bijpassende maat voor je klaar.’

En die broek ziet er ook zo ingewikkeld uit?

‘Vind je? Nee hoor, het is een soort ren-hose met twee van die banden die je over je schouders trekt en daartussen een speciaal zakje voor je mobiele telefoon of zendertje.’

Hij is trouwens afgewerkt met een antibacterieel, zeemleren kruis, dit om de duurzaamheid en het zitcomfort te verhogen.'

Jouw enthousiasme over kleding, waar komt dat vandaan?

'Ja, dat weet ik dus niet. Wel merk ik bij mezelf dat ik de laatste jaren meer met kleding bezig ben. Ik ga me ook buiten het fietsen anders kleden, ga best graag winkelen en ik ben de laatste jaren meer in to de pakken. Misschien is het wat voor na mijn fietscarrière.'

Nou, laten we dan maar eens gaan kijken hoe ik vind dat Erik Dekker zich zou moeten kleden, als hij toch mijn vak in wil..... Ik kies voor een gemêleerd beige pak, met een uitgesproken das en natuurlijk een modische ribjas daarover heen. Maar voordat Erik dit aantrekt voor de foto, moet eerst nog de foto gemaakt worden in de kampioensoutfit. Tijdens het omkleden valt op dat op Erik's schoenen nog een bloedvlek zit. Dekker: 'die is nog van mijn valpartij in Parijs-Tours en ik krijg 'm er niet meer af. Een mooi aandenken aan een van mijn twee mooiste overwinningen. De andere is de achtste etappe in de Tour de France, op 8 juli 2000.'

'Nou Erik, wat vindt je van mijn voorstel om straks na je carrière zo gekleed de pakkenwereld in te gaan', vraag ik na het omkleden. 'Haha, dit is nou wat je noemt Strictly Business' antwoordt Dekker met een vette knipoog.

De volgende dag kom ik Erik tegen in Ahoy bij het afscheid van zijn vroegere trainingmaatje Leontien. De begroeting is uitermate hartelijk en terwijl we staan te praten komt ook Mark Huizinga erbij staan. De judoka speelde een paar maanden geleden ook al eens de hoofdrol in Dresscode. Huizinga: 'Zo Erik, ben jij ook al in de kleren gezet door Rick? Ik ben benieuwd of jij ook zoveel complimenten gaat krijgen als ik.' Aan u het eindoordeel, SI-lezers!